

Anatomia humana

QUÈ ENS DURÀ EL 2015?

Jorge Bello

Haig d'admetre que, segons sembla, el desig d'independència de Catalunya va enrere. Fa marxa enrere, empès per una realitat prou evident: les persones que havien de capitanejar-la ens demostren que són egoistes.

Les persones egoistes miren el propi interès abans que l'interès general. Supravaloren l'interès personal i familiar, i dels amics, i del partit; i allora infravaloren l'interès general.

La persona egoista s'equivoca perquè no més escolta la pròpia veu, només atén el propi pensament, i no vol fer-hi res si no és d'aquesta manera. Les persones egoistes no es posen dempeus perquè no volen arriscar-se a deixar la cadira disponible.

Tinc mal de panxa per causa d'aquest decensís, és una decepció. Trobo que hi ha quelcom d'infecció que necessita antibiòtics, però si és tumor necessitarà bisturi.

Havien de fer de manera generosa, tant a Madrid com a Barcelona, però van fer de manera egoista, i en fer d'aquesta manera es tanquen en un cercle egòlatra. Aquest cercle els ofega, i llavors es veu que fan notades, bracegen per mantenir-se a la superfície, i respirar.

Tancats en aquest tancat d'egolatries fútils, no deixen que hi entri ningú, la qual cosa és pròpia de les persones egoistes, que allora condicionen, inevitablement, que al voltant hi pugui herbes noves, que són ben-

vingudes, però són tan noves que no sabem encara si són bones, ho han de demostrar.

Per causa de només mirar-se al mirall tot buscant el consell, tant a Madrid com a Bar-

celona van cometre el mateix pecat d'egoisme. Aquí i allà van decidir sense prou argument, i ara ens falten argument sòlids i ens sobren paraules buides. Aquí i allà van decidir «perquè ho dic jo, perquè ho diem nosaltres», i això no és admissible.

Les persones egoistes tenen un punt dictatorial, i tots els dictadors són egoistes per definició, i això que els perd és, precisament, l'egoisme.

Madrid es va equivocar. L'egoisme de voler tot per als propis, l'egoisme de no voler pensar que hi ha quelcom d'igualment vàlid una mica més enllà, els va impedir de veure l'argumentació favorable a la independència de Catalunya.

❖ **I EL QUE ÉS PITJOR**, els va impedir de veure la argumentació contrària a la independència, i llavors van veure que tenien a les mans quelcom de ben calent que no podien controlar, i llavors van passar el problema a la justícia. En fer-ho, lluny d'aturar res, s'atia la foguera que aquí cuina i allà crema.

Barcelona va pecar d'egoisme perquè va voler les coses fetes amb tossudesa: «ho fa-

rem ara perquè és el que he dit, perquè n'he donat paraula». En fer-ho d'aquesta manera, quan hi havia massa pals a les rodes i un ambient massa visceral, l'egoisme

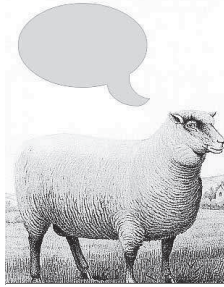
de pensar «que tinc raó perquè sempre la vaig tenir; perquè sempre l'hem tinguda», ens ha dut al buit actual, en el qual ningú sap del cert on és el bon camí.

Barcelona hauria d'haver cridat tothom a l'assossec. Aquest assossec i la reflexió tranquil·la entre tots haurien reprogramat tot el procés, que d'aquesta manera hauria sortit de les dures per passar a les madures. L'egoista té pressa perquè no sap si demà també hi serà.

Ara, com a conseqüència d'aquesta manera de fer, estem al punt ridícul. D'una banda hi ha uns procediments judicials que acabaran com el tret per la culata, i el caçador acabarà caçat. I de l'altra banda, aquí estan fraccionats, esmicolats. Fracturats, deixen a la vista que no tenien un esquelet prou fort, que els basament no eren prou profunds, que les bastides no eren prou sòlides.

Però continuo pensant que tothom té dret a decidir el propi futur, o com a mínim a intentar-ho. També tenim el dret, i el desig, de prescindir cada quatre anys d'aquells que, ara es veu, no eren xai sinó llop revestit.

bello.cat / jordibell@gmail.com

El 2015 ens portarà canvis ben necessaris, i tan de bo el principal sigui que el xai sigui xai i el llop sigui llop

Part forana

EL 'NO' DEL PRESIDENT

Juan Franch

Fluxà

Profesor de la UIB

2015 es un año crucial. En este año del Archiduque Luis Salvador -piomero al que debemos tanto- deberíamos corresponder su pasión por nuestro paisaje y territorio de la mejor manera: protegiéndolo. Año de elecciones también esencial para frenar el gran riesgo y amenaza que suponen las prospecciones en el Mediterráneo. Un asunto francamente preocupante y en el que parece que los ciudadanos no conocemos la verdad o no entendemos las acciones de nuestros políticos. Cierto es que Bauzá le dedicó parte de su mensaje institucional y puede que el tema haya sido, entre todos, lo que más interesó en una locución anual que peca de rancia e innecesaria (hay nuevos medios y el contacto con la sociedad debe ser diario). Creo que lo que esperamos del presidente no son palabras, sino hechos y él debe ser quien consiga el punto final de esta historia antes de acabar su legislatura. Es, sin duda, la acción más importante para estas Islas y de no resolverse, hay que incluirla en todos los programas electorales que pretenderán nuestro voto.

Porque debo confesar que sigo sin entender este juego político, cuando con un error en la decisión podemos hipotecar el futuro de unas Islas que exclusivamente viven del turismo. Imagine, presidente Bauzá, que dentro de unos años -y usted retirado de la política- ocurriese un siniestro como la fuga de petróleo en el golfo de México el 22 de abril de 2010, en la que se vertieron al mar 779.000 toneladas de crudo. Sé, Presidente, que desde la calle Genova se decapitó a otros que tuvieron su mismo cargo y es comprensible que algunos defiendan la intolerable postura del gobierno central: nadie duda que España necesite petróleo, pero es más sensato y necesario impedir extracciones en determinadas zonas, a fin de prevenir desastres económicos sin precedentes.

No me recite la herencia recibida de un inepto Gobierno Zapatero ni me recuerde la gris legislatura que dirigió Antich. Las malas herencias se resuelven en las urnas y gracias a esa gestión nefasta usted hoy es nuestro presidente con mayoría absoluta. Apueste por la transparencia y la determinación: no queremos dudar sobre el posible conocimiento o no de unos sondeos; no más titubeos de nuestros representantes votando sí en el Congreso y no en el Senado. El asunto, Sr. Bauzá, es demasiado importante y tanto sus votantes como quienes duramente le critican desean que este pulso con Madrid quede zanjado durante 2015. La marea azul es cada vez mayor y los errores de Madrid los pagará el PP de Balears. Aunque tal vez a Rajoy y los suyos les importe un carallo porque el peso de las Islas en las Cámaras es ridículo. Acabo, Cairn Energy es el enemigo, lidere, presidente, un movimiento donde no haya colores políticos, sino gente que ama las Illes Balears y que desde la política ejecute e imponga a los necios el clamor popular del no a las prospecciones.

Es racó d'en Cambreta

ELS VELLS DISCURSOS

Gustau Juan Benejam

Hem acabat ja les festes de canvi d'any, aquestes dues setmanes de vacances d'entrada d'hivern.

2015, ja hi som, ja va de bo. Els 365 dies d'aquest any poden ésser llargs, hi ha molta roba estesa: les sortides de la crisi, el govern de les institucions, les cadires, els negocis, les economies familiars, ...

I com que hi ha massa en joc i n'hi ha que hi tenen molt a perdre (altres, molts, tot just necessiten guanyar-hi una mica, allò just que els permeti sobreviure), els envits seran forts, no serà cas de filar molt prim amb el com.

Un dels arguments preferits per part dels poders establerts serà, és, el de la por, la vella por, fin i tot la vella por a la llibertat de què parlava el psicoanalista i humanista Erich Fromm: davant la inseguretada, la indigència, es sacrifica la llibertat, com a l'antiguitat el *nexum* (esclavatge per deutes), sacrificar la pròpia llibertat per pagar els deutes, per menjar, per donar menjar als fills; perquè, quina llibertat

real té qui no té les necessitats mínimament assegurades?

La por ha estat un argument eficaç, fa dos mil anys, ahir, avui. Un *twitair* escrivia la setmana passada: «La democràcia és escollir en llibertat. El discurs de la por sobre la victòria (hipotètica) de Stryza (a Grècia)...» Quantes votacions no ha guanyat a les modernes formes de democràcia el discurs de la por, de la por a la incertesa! es digui com digui el dimoni de torn. Aquí fa mesos que s'empra, davant l'aparició del nou partit «Podemos», el nou dimoni d'aquí i ara o davant dels moviments socials que empenyen per obrir-se camí a les properes eleccions municipals i mirar d'alleugerir-se una mica del control dels poders tradicionals.

Aquest és el 2015 que hem encetat. Dins aquests marc passen, comencen a passar, moltes coses arreu. Els mitjans de comunicació tradicionals tenen encara molta de força, poder, un poder que comença a ésser qüestionat per les noves tecnologies de la comunicació, més difícils de controlar, de moment.

L'altre discurs que sentirem, que sen-

tim, eleccions a la vista, són les bones noves, veritaderes o suposades. D'un cert temps ençà els governs dels estats comencen a espolsar-se les puces de certes responsabilitats. Ja se sap, l'estat del benestar, entès com un determinat grau de qualitat de vida generalitzat, independent de la situació econòmica de cada persona, comença a ésser cosa del passat.

Com a exemple, una noticieta d'aquestes que solen passar desaparebudes, a Holanda volen transferir a les administracions locals certs serveis socials que fins ara gestionava el govern de l'Estat, transferir-los, però amb les dotacions econòmiques retallades, com es va fer aquí amb la sanitat o l'educació.

Gestionar els problemes i els serveis el més a prop possibles dels ciutadans -el conegut com a principi de subsidiarietat- ja està bé, però sense manganyes, sense trampes, sense missatges subliminars: el govern central, el de l'Estat, és qui ho fa bé, és el poderós senyor que, dels del seu tron sobirà, soluciona els desgavells -paga els deutes- que els ignorants provincians (autonomies, ajuntaments) són incapaces de gestionar i resoldre ...

Acabades les festes, l'any comença de bo; ja ens agradaria tancar-lo sense tantes incerteses: n'hi ha, però, que s'aferren als vells discursos.

Un dels arguments preferits per part dels poders establerts serà, és, el de la por